

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Taffy Brodesser-Akner

Fleishman are necazuri

Traducere din limba engleză
de Cristiana Cojocaru

„Convoacă-ți martorii.”

– ESCHIL

Partea I

Fleishman are necazuri

Toby Fleishman se trezi într-o dimineață în orașul în care își trăise întreaga viață de adult și care acum începuse, din senin, să se umple, cumva, de femei care îl doreau. Și nu orice femei, ci femei realizate, independente și care știau ce vor. Femei care nu erau disperate, nesigure sau cuprinse de îndoieli, precum opțiunile îndepărtate din tinerețea sa de mult apusă; cu alte cuvinte, femei pe care el le considera opțiuni, dar care nu-i aruncaseră până atunci nici măcar o privire. Nu, acestea erau femei motivate și disponibile, interesante și interesate, excitante și excitate. Acestea erau femei care nu doar că nu ar fi așteptat ca tu să le suni la o zi, două, trei după întâlnire, după cum erau uzanțele, ci mai degrabă ți-ar fi trimis fotografii cu organele lor genitale cu o zi înainte. Femei deschise la minte, gata de orice și vocale cu privire la dorințele și nevoile lor, care foloseau fraze cum ar fi „să punem cărțile pe masă” sau „fără angajamente” și „trebuie să termin în zece minute ca să o iau pe Bella de la balet”. Femei care ți-o trăgeau de parcă ți-ar fi datorat bani, după cum a spus-o prietenul nostru Seth.

Da, cine ar fi prezis că Toby Fleishman, la 41 de ani, se va trezi că ecranul telefonului său va fi aprins de la răsărit până la apus (noaptea lumina era extrem de puternică) grație mesajelor care conțineau chiloți tanga și fese, sâni văzuți de jos, din lateral și din față și toate părțile unei femei pe care el nu îndrăznise vreodată nici măcar să viseze

că le va vedea la o persoană tridimensională — adică, la propriu tridimensională, și nu doar la cineva care apare pe o pagină sau pe ecranul unui computer. Toate acestea după o tinerețe plină de respingeri pe plan romantic! Toate acestea după ce își pariașe viața pe o singură femeie! Cine ar fi putut prezice una ca asta? Cine ar fi putut prezice că încă mai exista atâta viață în el?

Cu toate acestea, îmi spusese el, totul făcea o notă discordantă. Rachel nu mai era, iar lipsa ei era incompatibilă cu planul pe care îl avusese. Și nu era vorba despre faptul că încă o mai dorea — categoric, *nu* o mai dorea. Categoric, *nu* mai voia ca ea să fie în continuare cu el. Doar că petrecuse atât timp așteptând ca mariajul să se consume până la epuizare și ocupându-se de birocrația necesară pentru a se sustrage din acesta — să le spună copiilor, să se mute, să-și anunțe colegii —, încât nu se gândise niciodată la cum arăta viața de cealaltă parte a căsniciei. Înțelegea divorțul în sens larg, desigur. Însă nu se adaptase încă la acesta în sens restrâns, în sensul celeilalte părți goale a patului, în sensul că nu mai era nimeni care să-ți spună că ești în întârziere, în sensul că nu mai aparțineai nimănui. Cât timp trecuse înainte ca el să se poată uita la fotografiile femeilor din telefonul său — fotografii pe care acestea le trimiseseră *încinse* și *fără să le ceară nimeni* — direct, în loc s-o facă pe furiș? Bine, mai puțin decât se așteptase, dar nu s-a întâmplat imediat. Cu siguranță, nu imediat.

Nu se uitase niciodată la altă femeie pe durata căsniciei, atât de îndrăgostit fusese de Rachel — atât de atașat fusese de sistem sau de instituție. Făcuse eforturi solemne, devotate, încercând să salveze relația, chiar și după ce devenise evident pentru orice persoană rațională că

nefericirea lor nu era numai o fază. Era un fel de noblețe în eforturile sale, considera el. Exista noblețe în *suferință*. Și chiar și după ce a conștientizat că se terminase, a mai fost nevoie să petreacă ani, mai mulți, încercând să o convingă de faptul că nu era în regulă, că erau prea nefericiți, că erau încă tineri și puteau să-și trăiască viețile foarte bine unul fără celălalt — și nici măcar atunci nu s-a uitat în altă parte. Și asta mai ales, spunea el, pentru că fusese prea prins în tristețea lui. Și pentru că se simțea de rahat tot timpul, și nimeni n-ar trebui să se simtă de rahat tot timpul. Mai mult decât atât, nimeni n-ar trebui să fie atât de rahat când se simte de rahat. Intersecția dintre excitație și stimă de sine scăzută părea rezervată strict pentru consumul de pornografie.

Însă acum nu mai era nimeni căreia să-i fie credincios. Rachel nu era acolo. Nu era în patul lui. Nu era în baia lui, aplicându-și tuș lichid în zona unde pleoapa și genele-i se întâlneau, cu precizia unui robot care făcea o artroscopie. Nu era la sala de sport și nici nu se întorcea de acolo într-o dispoziție mai puțin posomorâtă decât de obicei, nu cu mult, dar tot era ceva. Nu mai era trează la miezul nopții, plângându-se de abisul infinit al insomniei sale nesfârșite. Nu era la ședința cu părinții de la școala privată și totodată destul de modernă a copiilor din West Side, șezând pe un scaun mic și ascultând noile solicitări mai exigente decât cu un an în urmă pentru bieții lor copii. (Oricum, rareori era acolo. În acele seri, ca și în altele, era la muncă sau la cină cu vreun client, ceea ce putea însemna fie că „pusese umărul la treabă” — atunci când era drăguță, fie că „era o vacă de muls” — atunci când nu mai era la fel de amabilă.) Deci nu, nu era acolo. Era într-o cu totul altă casă, cea care fusese cândva și casa lui. În fiecare dimineață acest gând îl

copleșea pentru o clipă; îl panica, astfel că primul lucru la care se gândea de îndată ce se trezea era acesta:

Ceva nu e în regulă. E o problemă. Am o problemă.

În fiecare dimineață, alunga acest gând. Își reamintea că așa era *sănătos și potrivit și firesc*. Ea nu mai *trebuia* să fie lângă el. Ea *trebuia* să fie în casa ei separată, mai drăguță.

Totuși nu era nici acolo, nu în dimineața aceea. Descoperi acest lucru când se întinse peste noua sa noptieră de la IKEA și își ridică telefonul, a cărui prezență agitată o simțise chiar și în puținele minute de dinainte să deschidă ochii de-a binelea. Avea cam șapte sau opt mesaje, majoritatea din partea femeilor care se conectaseră în timpul nopții prin intermediul aplicației pentru întâlniri pe care o folosea, dar ochii îi căzură direct pe mesajul din partea lui Rachel, undeva pe la mijloc. Părea să emită o altă lumină față de cele care conțineau părți ale corpului și lenjerie intimă dantelată; cumva, îi atrase atenția într-un mod aparte. La ora cinci dimineața îi scrisese: *Mă duc la Kripalu în weekend; copiii sunt la tine, apropo.*

A fost nevoie să citească de două ori pentru a procesa semnificația textului și, ignorând erecția pe care și-o permisesse știind că telefonul său era plin cu material nou pentru masturbare, Toby sări din pat. Fugi pe hol și văzu că cei doi copii ai lor se aflau în camerele lor, dormind. *Apropo* copiii erau acolo? *Apropo*? Apropo însemna ceva secundar; *apropo* însemna suplimentar. Nu însemna esențial. Această informație, că pruncii săi fuseseră plasați în casa lui la adăpostul nopții, în mod neplanificat, cu ajutorul unei chei care îi fusese oferită lui Rachel pentru a fi folosită în cazul unei urgențe reale și serioase, părea esențială.

Se întoarse în dormitor și o sună.

— Ce-a fost în capul tău? Șuieră el șoptit în telefon.

Șuieratul acesta șoptit încă nu-i venea la îndemână, dar se descurca tot mai bine cu fiecare zi.

— Dacă aș fi plecat și nu mi-aș fi dat seama că sunt aici?

— De aceea ți-am *scris*, spuse ea.

Reacția ei la șuieratul lui șoptit a fost să-și dea ochii peste cap foarte natural.

— I-ai adus aici după miezul nopții? Pentru că eu m-am culcat la miezul nopții.

— I-am lăsat la patru. Încercam să ajung la timp pentru weekend. S-a anulat ceva. Programul începe la nouă. Mai scutește-mă acum, Toby. Îmi este greu. Chiar am nevoie de puțin timp pentru mine.

De parcă timpul ei nu era complet și în totalitate timp pentru ea.

— Nu-mi băga pe gât asemenea porcării, Rachel.

Îi spunea numele doar la finalul frazelor acum — Rachel.

— De ce? Urma să-i iei la tine oricum weekendul ăsta.

— Dar abia mâine-dimineață!

Toby se prinse de rădăcina nasului.

— Weekendul începe *sâmbăta*. Asta a fost regula ta, nu a mea.

— Aveai planuri?

— Ce vrea să însemne asta? Dacă avea loc un incendiu, Rachel? Dacă apărea vreo urgență cu unul dintre pacienții mei, iar eu mă grăbeam să plec fără să știu că sunt aici?

— Dar nu ai făcut-o. Îmi pare rău, ar fi trebuit să te trezesc și să-ți spun că sunt acolo?

Toby se gândi cum ar fi fost dacă ea l-ar fi trezit, la cât de catastrofal ar fi putut fi așa ceva pentru procesul de acceptare a faptului că ea nu mai făcea parte din trezirea lui în fiecare zi.

— Nu trebuia s-o faci deloc, spuse el.

— Ei bine, dacă este adevărat ce ai spus aseară, atunci ai fi putut anticipa că se va întâmpla așa ceva.

Toby căută prin creierul său încețoșat ultima lor interacțiune dușmănoasă și și-o aminti cu forța unei spaime neașteptate și intense: Rachel bolborosea ceva lipsit de sens cu privire la deschiderea unui birou al agenției sale pe Coasta de Vest, ca și cum nu ar fi fost destul de ocupată și depășită de situație deja. La drept vorbind, era ceva neclar. Ea încheiase conversația, își amintea el acum, tipând la el printre suspine, astfel încât Toby nu a mai reușit să o înțeleagă până când, în final, s-a pierdut semnalul și el și-a dat seama că ea îi închisese telefonul. Așa se terminau conversațiile acum, în locul inerției scuzelor conjugale. Toby auzise întreaga lui viață că a iubi înseamnă să nu fii nevoit niciodată să-ți ceri scuze. Dar nu, de fapt, a fi divorțat însemna să nu trebuiască să-ți ceri scuze niciodată.

— Nu mi-a fost ușor să fac asta, Toby, spuse ea în cele din urmă. Înțeleg că a fost prea devreme. Dar tot ce ai de făcut este să-i lași în tabără. Dacă ai planuri, roag-o pe Mona să vină. De ce mai continuăm să vorbim despre asta?

Cum de ea nu-și dădea seama că la mijloc nu era o problemă minoră? De fapt, el chiar avea o întâlnire în seara aceea. Nu voia să lase copiii cu Mona — aceasta era soluția lui Rachel pentru orice, nu a lui. Părea că nu reușea să o facă să înțeleagă că el era o persoană reală, nu un cursor clipind intermitent care așteaptă instrucțiunile ei, că el continua să existe chiar și atunci când ea nu mai era în aceeași încăpere cu el. Nu putea înțelege scopul convențiilor pe care le stabiliseră, dacă ea nu avea de gând nici măcar să pretindă că aderă la ele sau să se scuze atunci când nu o făcea. Îi dăduse o cheie a apartamentului său, nu ca să facă

tâmpenii ca asta, ci pentru ca ei să rămână în relații amiable. Amiabile, amiabile, amiabile. Ați remarcat vreodată că folosim cuvântul amiabil doar când ne referim la divorț? Să fie pentru că este atât de frecvent utilizat pentru divorț, încât nu ne mai dorim să otrăvim nimic altceva prin el? La fel cum am putea spune „malign” pentru alte lucruri în afară de cancer, dar nu o facem niciodată?

Copiii începură să se foiască și era numai bine, pentru că el tocmai își pierduse erecția.

Solly, băiatul său de nouă ani, se trezi, dar Hannah, care avea unsprezece ani, vru să rămână în pat.

— Îmi pare rău, fetițo, nu ține, îi spuse Toby. Trebuie să plecăm în douăzeci de minute.

Copiii se împleticiră până în bucătărie dezorientați, iar Toby începu să cotrobăie prin bagajele lor ca să găsească hainele pe care trebuiau să le poarte în tabără în ziua aceea. Hannah se rățoi la el că alesese ținuta nepotrivită, întrucât colanții erau pentru ziua următoare, astfel că el ridică pantalonii scurți roșii ai fetei, iar ea îi smulse din mâinile lui cu dezgustul unei persoane care nu lua în considerare nicio limită când venea vorba despre afișarea emoțiilor. Apoi, ea își umflă nările și își țuguie buzele, spunându-i, cumva printre dinți, că ceruse ca el să-i cumpere Corn Flakes, nu Corn Chex, subînțelesul fiind ce fel de idiot îi revenise ei drept tată.

Solly, pe de altă parte, își savura vesel porția de Corn Chex. Închise ochii și-și scutură capul în semn de satisfacție.

— Hannah, zise el, trebuie să încerci astea.

Toby era cât se poate de recunoscător pentru felul trist în care Solly își demonstra solidaritatea. Solly înțelegea.

Solly știa. Solly era al lui într-un fel care nu-l făcea niciodată să se întrebe dacă toate acestea meritau. Avea aceeași nevoie interioară ca și tatăl lui ca lucrurile să fie în regulă. Solly își dorea pace, exact ca Toby. Chiar și arătau la fel. Aveau același păr negru, aceeași ochi căprui (deși ai lui Solly erau ceva mai mari decât ai lui Toby și dădeau impresia că este mereu puțin speriat), același nas încovoiat, aceeași statură miniaturală — adică nu erau doar scunzi, dar erau scunzi și totuși de dimensiuni obișnuite, în același timp. Nu erau foarte mici sau pitici, astfel încât dacă îi vedeai fără un etalon de înălțime, nu-ți dădeai seama exact cât de scunzi sunt. Asta era bine deoarece este destul de neplăcut să fii doar scund. Asta era rău pentru că însemna să dezamăgești persoanele care te văzuseră doar în acel mod lipsit de etalon și care se așteptau să fii mai înalt.

Hannah era și ea a lui, da, cu excepția faptului că fetița avea părul drept și blond, ochii înguști și albaștri și nasul ascuțit, asemenea lui Rachel — părea să acuze prin expresia sa, ca și mama ei. Însă ea avea un tip de sarcasm aparte care era caracteristic laturii din partea familiei Fleishman. Cel puțin, cândva îl avea. Despărțirea părinților părea să-i fi răpit umorul și să fi aprins în ea furia care se declanșase deja fie pentru că părinții ei se certau prea des și prea brutal, fie pentru că se afla în pragul adolescenței și hormonii făceau ravagii pe dinăuntru ei. Sau fiindcă ea nu avea telefon, iar Lexi Leffer avea unul. Sau pentru că avea cont pe Facebook, dar nu avea voie să-l acceseze decât de pe computerul din camera de zi și nici măcar nu-și dorea acel cont pe Facebook, deoarece Facebook era pentru oamenii în vârstă. Sau pentru că Toby sugerase că pantofii sport care arătau întocmai precum cei de la Keds, dar care erau cu 12 dolari mai ieftini, erau o opțiune mai

bună decât cei de la Keds, din moment ce, din nou, erau exact la fel, cu excepția faptului că nu aveau eticheta albastră pe spate, și, de altfel, cum rămânea cu a deveni cu prea multă ușurință victime ale consumerismului? Sau pentru că era un cântec trist foarte popular la radio despre o poveste de dragoste de mult apusă care însemna foarte mult pentru ea, iar el îi ceruse să dea mai încet volumul în timp ce vorbea la telefon cu spitalul. Sau pentru că mai târziu, când i-a explicat de ce acel cântec trist foarte popular era atât de important pentru ea, punându-l să-l asculte, începuse să fiarbă de furie pentru că el nu părea să înțeleagă, în mod miraculos, cum un cântec poate trezi în ea o asemenea nostalgie pe care probabil nici nu o trăise fiindcă nu avusese niciodată un iubit. Sau pentru că el se întrebase dacă nu cumva fusta ei era prea scurtă ca să se poată așeza când o purta. Sau pentru că el se întrebase dacă nu cumva pantalonii ei scurți erau prea scurți fiindcă îi lăsau la vedere crăpătura dintre fese, erau atât de scurți încât căptușeala buzunarelor nu încăpea în ei și ieșea cu totul pe dinafară, depășind tivul pantalonilor. Sau pentru că o întrebase unde era peria ei de păr, ceea ce însemna automat pentru ea că el se gândise că părul ei arăta teribil. Sau pentru că ea nu voia să vadă *File de poveste* și niciunul dintre filmele lui demodate. Sau pentru că, într-o zi, el își trecuse mâna peste creștetul ei în semn de tandrețe, stricându-i cărarea pe mijloc pentru care avusese nevoie de zece minute ca să o facă perfectă. Sau pentru că nu voia nici să citească *File de poveste* și niciuna dintre cărțile lui demodate. Da, disprețul față de părinții ei, care părea gestionabil când era îndreptat atât asupra lui Rachel, cât și a lui Toby, era absolut devastator în concentrația sa actuală, când era orientat doar asupra

lui. Toby habar nu avea dacă îi mai rămăsese ceva și pentru Rachel. Tot ceea ce știa el era că Hannah reușea cu greu să se uite la el fără ca ochii ei azurii să se îngusteze și mai mult, precum niște lasere, nasul să-i devină cumva și mai ascuțit decât era, iar buzele să se țuguie a dispreț.

Porniră spre tabără, iritați și confuzi, pentru că erau obosiți. (Vezi, Rachel? Vezi?)

— *Urăsc tabăra asta, spuse Hannah. Nu pot să rămân, pur și simplu, acasă?*

Își dorise să plece în tabără toată vara, dar Bat Mitzvah-ul ei avea loc la începutul lui octombrie, iar ea mai avea nevoie de iunie și iulie pentru a-și învăța Haftorah-ul.

— Pleci cam într-o săptămână. Încă o lecție și gata.

— Vreau să plec *acum*.

— Poate ar trebui să-ți închiriez un apartament între timp? întrebă Toby.

Cel puțin, Solly a râs.

Ajunseră la Centrul Y de pe strada numărul 92, alături de mame îmbrăcate în colanți cu modele strălucitoare și tricouri sport pe care scria „Yoga și votcă” sau „Mănâncă, dormi, pedalează, repetă”. Costul pentru acest loc era cam tot la fel ca și al taberei, iar Hannah continua să întrebe dacă ar putea sări peste tabără, devenind, în schimb, un fel de asistentă a consilierului, ceea ce nu era permis până în clasa a zecea, oricum.

— Chiar și așa, tot costă bani să mergi, spusese Toby când se uitase pe site-ul Y. De ce trebuie să plătesc ca tu să înveți cum să devii consilier, când ei te folosesc deja pe post de consilier propriu-zis? o întrebă el în primăvară.

— De ce a trebuit să plătești pentru a învăța cum să fii doctor, când ei te foloseau deja pe post de doctor? îi replicase ea.

Fusese o remarcă bună.

Ulterior, Toby se gândi cât de isteată era și cât de mult își dorea ca ea să nu folosească această istețime exclusiv împotriva lui. Devenea, îi părea lui, genul de fată extrem de obositoare.

Ajunseră cam cu șase minute mai devreme. Centrul Y îi ducea la tabăra din Palisades în fiecare zi, iar dacă ajungeau prea târziu, erau nevoiți să petreacă întreaga zi într-o încăpere alături de copiii foarte mici. Hannah refuză oferta tatălui său de a o însoți la întrunirea clasei ei, așa că el merse cu Solly la a lui. Toby îl urmări în timp ce participa la ultimele zece minute ale jocului cu plastilină de dimineață și când tocmai se pregătea să iasă de pe culoar, își auzi numele.

— Toby, îl strigă o voce joasă, șoptită de femeie.

Toby se întoarse și o văzu pe Cyndi Leffer, o bună prietenă a lui Rachel, care avea o fiică în clasa lui Hannah. Își luă un moment să-l analizeze. Ah, asta. El știa ce urma: capul înclinat la 20 de grade, bosumflarea exagerată, sprâncenele ridicate și încruntate simultan.

— *Toby. Am tot vrut să iau legătura cu tine, spuse Cyndi. Nu mai știm nimic de tine.*

Purta niște colanți mulați turcoaz care aveau niște gheare violet imprimate pe coapse, ca și cum șiruri de tigri violet se îndreptau spre partea dintre picioarele ei, încercând să ajungă acolo. Purta un maiou cu inscripția „Gangster spiritual”. Toby își aminti că Rachel îi spusese că părinții care înlocuiesc litera „i” cu „y” la mijlocul numelor fetelor lor și invers la final nu le dau fiicelor prea multe șanse în viață.

— Ce mai *faci*? Ce mai *fac copiii*?

— Suntem bine, răspunse el.